

[Krag.]

Staten et Decifit paa Indkomstsiden paa 93 Mill. Kr. Og desuden ophæves den hidtidige Grundskyld og Ejendomsskyld til 11,5 Mill. Kr. Det vil sige et Deficit paa 105 Mill. Kr. Og ud over den Beskatning, som dermed vil følge, kommer man jo kun, dersom man tænker sig Muligheden af med et Slag, samtidig med Lovens Gennemførelse, at faa Statens Opgaveomraade saaledes formindsket, at tilsvarende Besparelser kan opnaas. Der er vist ingen, der tror paa Muligheden deraf. Udenom en Begyndelse med et stort Underskud kommer de Herrer ikke, selv om Formueafgiften i nogen Maade kan dække Renter og Afdrag paa Statsgælden, aarlig ca. 94 Mill. Kr.

Og dette, som man stiller i Udsigt, en forholdsvis hurtig Afvikling af Toldskatterne gennem dette Forslag, er i Virkeligheden at give Anvisning paa noget, der, naar man vil holde sig til den nøgne Sandhed, ligger ude i en fjern Fremtid. Fordelen for Befolkningen bliver overordentlig tvivlsom, da jo den enkelte direkte, i Stedet for som Tilfældet er nu gennem Stat og Kommune indirekte, kommer til at bære Byrden af de mange Opgaver, som Staten og Kommunerne skal vise fra sig nu, men som man ikke kommer udenom, som nødvendigvis maa løses. Jeg vil derfor ogsaa gerne sige nogle Bemærkninger om det foreliggende Forslag i Henseende til det Grundlag, som ved en Samfundsomdannelse skal være det bærende efter Retsforbundets Opfattelse.

Den sociale Lovgivning skal jo fuldstændig bortfalde, kun Formynderi for vanrøgtede Børn, sindssyge, abnorme o. s. v. skal være Fremtidens Opgaver. Alle sociale Foranstaltninger skal bort, Aldersrente, Invalidere, den offentlige Forsorg i alle dens Former med andre Ord. Derigennem vil man søge at opnaa for Staten og Kommuner en Besparelse af ca. 220 Mill. Kr.

Er det nu ikke tilladt at spørge, om nogen virkelig tror paa Muligheden deraf? Er der nogen, der for Alvor, hvis de forstaar sig en lille Smule paa Sagerne, kan tro, at gennem en Skattereform vil alle Mennesker komme i Besiddelse af samme Evne og Villie til at forsørge sig selv? Tror nogen, at alle Mennesker gennem en Skattereform vil blive i Stand til selv at betrygge deres Alderdom, at klare sig imod Invaliditet, Ulykker, Sygdom o. s. v.? Kan nogen virkelig tro, at man gennem en Skattereform kan afskaffe Arbejdsløsheden, bringe de skiftende Konjunkturer til Ophør, overflødigøre den industrielle

Reservearmé, regulere Tilbud og Efterspørgsel i et konstant Forhold?

Kan nogen virkelig tro paa alt dette? Ja det maa vel altsaa Retsforbundsfolkene gøre, men jeg vil udtale her, at om det nu alt sammen er muligt i en Verden baseret paa Grundskyld som eneste Skat, det ved jeg ikke — men at det i hvert Fald ikke er muligt i et isoleret Grundskylds-Danmark, afhængigt socialt og beskæftigelsesmæssigt af den øvrige Verdens produktive Tilstande og sociale Forhold, ja, det føler jeg mig i hvert Fald overbevist om. Ansvarsfølelsen, Selvhjælpvillien, Evnen til at forsørge sig og sine vil altid være forskellig hos Menneskene.

Jeg vil sige, at de Herrer kan styrte over Ende hele den Opbygning, som det danske Samfund, som saa at sige alle andre civiliserede Samfund har rejst, paa alle de Omraader, vi her berører, gennem den sidste Menneskealder; de kan styrte denne Bygning om gennem en Skattereform og dertil knyttede Forslag om Ændringer paa alle disse Omraader, Forslag, som burde ledsage et Skatteforslag som dette, ellers svæver det i Luften; jeg siger: De kan styrte det hele over Ende i Dag, Problemet opstaar i Morgen! Opgaven er der, udenom den kommer man ikke; en Byrde bliver der at bære, og den maa og skal bæres, og at kræve den baaret direkte uden Hensyn til økonomisk Evne, saaledes som Konsekvensen maa blive, om Retsforbundets Ideer gennemføres, det betyder at lægge en øget Byrde paa den mindst bemidlede Del af Befolkningen, som den i Virkeligheden ikke kan bære. Efter min Mening er det Letsind at forkynde det modsatte, som jeg synes de Herrer ved mange Lejligheder gør, og det er — ja det er ogsaa en særlig Form for Afsind at tro derpaa.

Det er let at sige, saaledes som Retsforbundet siger i sit Program om Skolevæsen, at da det er Forældrenes og Hjemmernes Ret og Pligt at sørge for deres Børn Underhold, Opdragelse og Undervisning, kan det offentlige kun gribe ind, hvor Barnets Ret krænkes ved Vanrøgt. Det kan være meget godt at sige dette, at det er alt, hele den Forpligtelse, som Forældrene har i Henseende til deres Børns Undervisning, men hvis der er — og det vil der jo alle Dage være — Forældre, som ikke kan eller vil tage sig af deres Børns Undervisning, hvad saa? Ja, hvis Børnene vanrøgtes, skal Samfundet tage sig af dem, og er ikke dette Vanrøgt? Man vil altsaa i Henhold til Programmet beholde et Børneværn, en